

RESSÒ DE LA PARAULA

Compartir béns

Entre nosaltres ens hem anat acostumant, des de fa molts anys, a dir «*Dia de Germanor*» el Dia de l'Església Diocesana, quan recordem i fem efectiva la nostra col·laboració en el sosteniment de la Diòcesi. Aquest costum ve a ser un autèntic encert, ja que expressa una realitat bella i estimulant: que els qui formem l'Església Diocesana som veritables germans i que allò propi dels germans és compartir.

La veritat és que som germans tots els batejats creients, que caminem en aquest fragment de l'Església Universal, que anomenem Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Ho som per compartir la mateixa fe, el mateix baptisme, la mateixa Eucaristia, el mateix amor. Però també és veritat que som una mica lluny de viure aquesta «germanor» en allò concret i visible, com sent una autèntica família, amb tot el que això suposa. Tenim en aquest sentit dificultats i deficiències.

Comptem, gràcies a Déu, amb germans que, a través de fets i conductes concretes, posen de manifest una gran generositat vers la nostra Església. Tot plegat ens convida a somiar en aquest Dia de «Germanor».

No és dolent «somiari» en una Església comunitat de germans. Tot el contrari. Ens ve a la memòria el que va significar per als primers cristians, a l'Església primitiva i portada per l'Esperit Sant, projectar, a partir del que vivien, un ideal de vida en comunitat. Segons ens narra el llibre dels Fets dels Apòstols, la comunitat de germans compartia l'alegria de l'Esperit, que es manifestava amb la

predicació valenta de la Bona Notícia i s'alimentava amb el testimoniatge d'amor concret entre ells, com ara, el de Bernabé, que va vendre un camp per posar el resultat de la venda als peus dels Apòstols a disposició de la comunitat. Però també patia l'amenaça externa de la persecució (els apòstols Pere i Joan jutjats i condemnats a la presó) i l'amenaça interna de falsos germans,

com el cas d'Ananies i Safira, que van enganyar la comunitat, fent el mateix que Bernabé, però amagant que s'havien quedat per a ells la meitat de la venda...

En els primers capítols del llibre dels Fets dels Apòstols, trobem tres dels anomenats «sumaris de la vida comunitària» (Ac 2,42-47; 4,32-35; 5, 12-16). Hi apareixen els factors essencials de la vida d'una comunitat cristiana: la fe compartida en l'escolta de la Paraula dels Apòstols, l'oració, especialment la celebració de l'Eucaristia, la comunió en un sol cor i una sola ànima fins a compartir béns, i l'evangelització. Veiem que l'essencial era la comunió de germans, l'amor de l'Esperit. Però és interessant observar que els dos primers sumaris, especialment el segon, posen l'accent en el repte de compartir els béns. Intuïm el motiu: és un dels signes de comunió que més costen.

Aquests resums de vida comunitària no ignoren la realitat, que era ambigua, però estimulaven a seguir caminant, assenyalaven cap a on s'havien de dirigir els passos.

Avui la nostra realitat eclesial també és ambigua. Podem descobrir fets que manifesten la presència de l'Esperit i en donem gràcies a Déu. Alhora l'ideal evangèlic ens estimula a créixer com a germans. Compartir els nostres diners, perquè la comunitat diocesana pugui complir la seva missió, serà un autèntic signe de fraternitat i amor cap a tots els que formem la nostra Església.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Aprofundir el misteri de Jesús

Aquests diumenges estem llegint a la segona lectura fragments escollits de la carta als Hebreus. El que llegim avui ens ofereix l'ocasió de tornar a aprofundir el misteri de Jesús. Hebreus té un llenguatge molt propi. Quan l'entendem apareix el que és: un místic extraordinari que ens acompanya cap el nucli del misteri que ell ha contemplat.

Aquesta és la idea central de la carta: Jesucrist va entrar al santuari del cel no amb la sang d'altres sinó amb la seva pròpia sang (9,11-12). Té al davant, sens dubte, la mort de Jesús en la creu. La imatge de la sang, però, és tan viva i la mort de Jesús tan dolorosa, que espontàniament pensem

en el seu sofriment. Però l'autor no es refereix pròpiament a la mort física de Jesús sinó a la seva donació total, personal, lliure al Pare, a la seva entrega interior plena. No va oferir coses externes o animals, com feien els sacerdots al temple de Jerusalem, sinó que es va oferir ell mateix, donant-se del tot. Utilitza la imatge de la sang, però no per subratllar el sofriment o la mort de Jesús, sinó com a signe de la seva donació personal al Pare, sentit últim i admirable de la seva mort, i de tota la seva vida.

Hebreus continua: amb la seva sang entrà al santuari del cel. Per a Hebreus, el cel és Déu mateix. Així Jesús, donant-se, va entrar en comunió plena

amb Déu. És donant-se del tot al Pare com Jesús, el Fill, es va unir a Ell i va entrar a la felicitat, la vida plena. En un altre text ho diu de manera sorprenent: «Tot i ser Fill, en els sofriments va aprendre a entregar-se al Pare i així arribà a la plenitud» (5,8-9).

Aquest va ser el seu misteri i aquest es el «camí nou i vivent» (10,19-20) que ens ha obert a nosaltres i a tota la humanitat, el camí de la veritable comunió amb Déu, el camí d'una vida donada, oferta, generosa, que sap estimar i perdonar, que sap perdre-ho tot, donant-se als altres.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

Compartir bienes

Entre nosotros se ha venido llamando, desde hace muchos años «*Día de Germanor*» al Día de la Iglesia Diocesana, cuando recordamos y hacemos efectiva nuestra colaboración en el sostenimiento de la Diócesis. Esta costumbre viene a ser un auténtico acierto, ya que expresa una realidad bella y estimulante: que quienes formamos la Iglesia Diocesana somos verdaderos hermanos y que lo propio de los hermanos es compartir.

La verdad es que somos hermanos todos los bautizados creyentes, que caminamos en este fragor de la Iglesia Universal, que llamamos Diócesis de Sant Feliu de Llobregat. Lo somos por compartir la misma fe, el mismo bautismo, la misma Eucaristía, el mismo amor. Pero también es verdad que estamos un poco lejos de vivir esta «hermandad» en lo concreto y visible, como siendo una auténtica familia, con todo lo que ello supone. Tenemos en este sentido dificultades y deficiencias.

Contamos, gracias a Dios, con hermanos que, a través de hechos y conductas concretas, ponen de manifiesto una gran generosidad hacia nuestra Iglesia. Todo, en definitiva, nos invita a soñar en este Día de «*Germanor*».

No es malo «soñar» en una Iglesia comunidad de hermanos. Todo lo contrario. Nos viene a la memoria lo que significó para los primeros cristianos, en la Iglesia recién nacida y llevada por el Espíritu Santo, proyectar, a partir de lo que vivían, un ideal de vida en comunidad. Según nos narra el libro de los Hechos de los Apóstoles, la comunidad de hermanos compartía la alegría del Espíritu, que se manifestaba con la predicación valiente de la Buena Noticia y se alimentaba con el testimonio de amor concreto entre ellos, como, por ejemplo, el de Bernabé, que vendió un campo para poner el resultado de la venta a los pies de los Apóstoles a disposición de la comunidad. Pero también sufría la amenaza externa de la persecución (los apóstoles Pedro y Juan juzgados y condenados en prisión) y la amenaza interna de falsos hermanos, como el caso de Ananías y Safira, que engañaron a la comunidad, haciendo lo mismo que Bernabé, pero ocultando que se habían quedado para ellos con la mitad de la venta...

En los primeros capítulos del libro de los Hechos de los Apóstoles, hallamos tres de los llamados «sumarios de la vida comunitaria» (*Hch* 2,42-47; 4,32-35; 5,12-16). En ellos aparecen los factores esenciales de la vida de una comunidad cristiana: la fe compartida en la escucha de la Palabra de los Apóstoles, la oración, especialmente la celebración de la Eucaristía, la comunión en un solo corazón y una sola alma hasta compartir bienes, y la evangelización. Vemos que lo esencial era la comunión de hermanos, el amor del Espíritu. Pero es interesante observar que los dos primeros sumarios, especialmente el segundo, ponen el acento en el reto de compartir los bienes. Intuimos el motivo: es uno de los signos de comunión que más cuestan.

Estos resúmenes de vida comunitaria no ignoraban la realidad, que era ambigua, pero estimulaban a seguir caminando, señalaban hacia dónde se tenían que dirigir los pasos.

Hoy nuestra realidad eclesial también es ambigua. Podemos descubrir hechos que manifiestan la presencia del Espíritu y damos por ello gracias a Dios. Al mismo tiempo el ideal evangélico nos estimula a crecer como hermanos. Compartir nuestro dinero, para que la comunidad diocesana pueda cumplir su misión, será un auténtico signo de fraternidad y amor hacia todos los que formamos nuestra Iglesia.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Jornades de Formació i Animació Pastoral a Vilafranca

Les passats dies del 22 al 25 d'octubre van tenir lloc a la sala parroquial Mn. Joan Vinyeta de Vilafranca les Jornades de Formació i Animació Pastoral, que arribaven ja a la seva 24a edició. En aquesta ocasió el tema de les jornades era «Caminem junts com a Església», en la línia de la reflexió sobre la sinodalitat en l'Església que el bisbe Agustí desitja oferir a tota la diòcesi en aquest curs que comença.

Les quatre jornades van tenir temes i ponents diversos. El primer dia una reflexió bíblica amb el tema «La Paraula de Déu, ànima de la vida cristiana. Sabem llegir la Bíblia?», la religiosa i professora de Sagrada Escripura Maria Claustre Solé va animar els assistents a conèixer i entendre millor l'Antic Testament per ajudar a viure la pròpia fe cristiana. El segon dia, el professor Salvador Pié, expert en eclesiologia, reflexionava sobre el tema al qual es refereix el títol de les jornades «Caminem junts com a Església: la sinodalitat». El tercer dia el tema era «L'Es-

glésia escolta els joves: el Sínode de la vocació i la missió», en ocasió del Sínode que aquells dies s'estava celebrant a Roma precisament sobre aquest tema. La delegada de mitjans de comunicació del bisbat, Amparo Gómez, va conduir la sessió tot entrevistant dos joves testimonis: la Mònica de l'Ordal i l'Isaac de Vilanova i la Geltrú. Finalment, l'últim dia va estar dedicat al tema «Utopies que no ho són, reptes de Justícia i Pau en el seu 50è aniversari», a càrrec del Sr. Eduard Ibáñez, director d'aquesta entitat a Barcelona. Justícia i Pau va néixer

a partir del Concili Vaticà II amb la tasca de la promoció i defensa dels drets humans de les persones i els pobles, la justícia social, la pau i el desarmament, la solidaritat i la protecció del medi ambient.

Prop d'un centenar de persones van participar en cadascuna de les sessions, provinents de les parròquies de la vicaria pastoral Penedès-Anoia-Garraf, amb una valoració molt positiva per part de tots ells, ja que a continuació de cadascuna de les ponències es va establir un ric i profitós diàleg entre tots.

▶ **Trobada de formació de preveres i diaques.** Dimarts 13 de novembre, de 10.30 a 15.30 h, amb el dinar. A la Residència Mare Ràfols de Vilafranca del Penedès per a la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf. Un dels punts a tractar serà la revisió i valoració de les celebracions dominicals en absència de prevere.

▶ **Trobada de visitadors voluntaris de la Pastoral de la Salut.** Dissabte 17 de novembre, de 10 a 13.30 h, a la Casa de l'Església, organitzada per la De-

legació de Pastoral de la Salut. Les conferències aniran a càrrec de Mn. Joan Costa Bou, delegat de Pastoral Social i Caritativa de l'Arquebisbat de Barcelona, sobre «Què és i què no és eutanàsia?», i del Sr. Jordi Balot, president de la Federació Catalana de Voluntariat Social, sobre les «Característiques del voluntari».

Es presentarà també el programa «Soledat i final de vida» (Obra Social "la Caixa") i el tríptic «Pastoral de la Salut a les parròquies».

▶ **Vetlla de pregària vocacional - ordenació diaconal.** El proper dissabte 17 de novembre, a les 21 h, tindrà lloc a la Parròquia de Sant Vicenç Màrtir de Sant Vicenç dels Horts una vetlla de pregària de caire vocacional. El motiu és l'ordenació diaconal de Jordi Mondragon, que col·labora pastoralment en aquesta parròquia. Tanmateix, l'ordenació tindrà lloc l'endemà, diumenge 18 de novembre a les 18 h, a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Viladecans, d'on és originari en Jordi.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

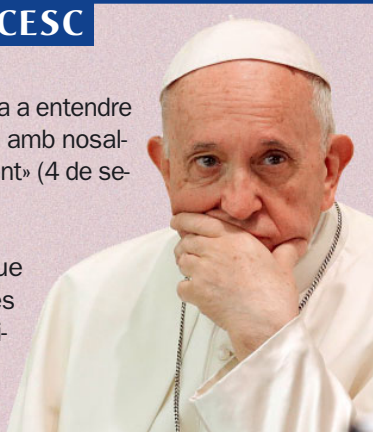

@Pontifex: «Que l'amor de Déu esdevingui cada cop més la força que atrau i orienta la nostra llibertat» (2 de setembre).

@Pontifex: «La veritable pau és un do de Déu; brolla de cors guarits i reconciliats i s'estén fins a abraçar el món sencer» (3 de setembre).

@Pontifex: «La fe ens ajuda a entendre el sentit de la vida: Déu és amb nosaltres i ens estima infinitament» (4 de setembre).

@Pontifex: «Recordeu que com més us doneu als altres més rebreu vosaltres mateixos i sereu més feliços» (7 de setembre).

Conscienciem i conscienciem-nos: dues opcions que han d'anar alhora

La Diada de Germanor és una excel·lent oportunitat per mostrar la nostra disposició a caminar endavant cap a l'objectiu final de l'autofinançament de l'Església. Una fita que hauria de ser plena en un futur no massa llunyà. Cal, doncs, fer passos i esforços en aquest sentit. Ens hem de sentir coresponsables, cadascú des de les seves possibilitats.

L'Església no és cap multinacional amb recursos, cosa que sovint amb mala voluntat es pregon. Al contrari, l'Església és una organització abocada a l'ajuda dels més febles i necessitats, la qual cerca el seu propi manteniment ja sigui per al clergat com per als llocs de culte. Tanmateix, atén pastoralment tot els seus fidels i aquells que s'interessen en el missatge de Jesús tot seguint el seu encàrrec: «Aneu per tot el món i anuncieu la Bona Nova de l'Evangeli a tota la humanitat» (Mc 16,15).

Per acabar, una reflexió que ens hauria de fer pensar. Les paraules de Jesús quan diu: «Us asseguro en tota veritat que aquesta vídua pobra ha tirat més que tots els altres» (Lc 21,3) quan la compara amb els rics que tiraven més ofrenes al tresor del temple. Meditem-ho i actuem en conseqüència. Cal que ens sentim interpel·lats. Se'ns ve a dir que col·laborem segons les nostres possibilitats. Seria bo que en féssim una profunda reflexió.

Mn. Rafael Galofré, DP
Ecònom diocesà

50 anys de la renovació del diaconat

Enguany s'esdevé el 50è aniversari de les primeres ordenacions diaconals, que van tenir lloc a Colònia (Alemanya), després de la renovació d'aquest ministeri, fruit del Concili Vaticà II. Aquest ha estat el marc de la Trobada diaconal interdiocesana de tardor que cada any organitza l'Associació Sant Llorenç per a la promoció del diaconat i que s'ha realitzat el passat 27 d'octubre al Santuari de Montserrat, sota el lema «El diaconat: una opció sacramental de compromís i servei en l'Església». La convocatòria s'adreçava sobretot als diaques, esposes i familiars, i també a les persones interessades a conèixer el diaconat.

La trobada va començar amb la participació a la missa conventual de les 11 h, en la qual els diaques presents van ajudar a la celebració en el presbiteri. El programa va continuar a la sala de la façana del monestir, Mn. Aureli Ortín, diaca i president de l'Associació, va recordar aquelles ordenacions de fa 50 anys i també el 40è aniversari de l'aprovació per la Santa Seu de les «Normas prácticas para la instauración del diaconado permanente en España», per mitjà de la Congregació per als Sagraments i el Culte Diví, autoritzant així als bisbes espanyols la implantació d'aquesta renovació a les seves diòcesis. Encara abans de dinar, el P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat, va pronunciar una conferència sobre l'efemèride i a la sobretaula es va presentar el llibre *El Diaconado en el pensamiento del Papa Francisco*, editat pel CPL, amb la col·laboració de l'Associació Sant Llorenç. A la tarda es van realitzar dues conferències breus, una de les quals a càrrec de Mn. Albert Manich, diaca, de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, sobre «La pertinença a una comunitat diaconal diocesana». La trobada va acabar amb la pregària de vespres, amb la satisfacció d'haver viscut una jornada de germanor i de comunió.

Trobada amb els consells d'Economia de les parròquies

Un cop a l'any i abans de la celebració del Dia de l'Església Diocesana, la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat convoca totes les seves 123

parròquies, amb els seus rectors i membres del Consell d'Economia de les parròquies, per informar de la gestió econòmica resultant de l'exercici anterior. Aquest any s'ha celebrat el passat dimarts 30 d'octubre de 2018.

En aquesta trobada s'expliquen els ingressos obtinguts i les despeses suportades, que representen els recursos econòmics per desenvolupar la nostra tasca conjunta de bisbat i parròquies.

Aquest requeriment d'informació ve demanat pel dret canònic, ja abans de les actuals exigències de la Llei de transparència que es demanen per a totes les institucions.

A més, d'aquesta rendició de comptes, en la proximitat a la Diada de l'Església Diocesana, es va mantenir un diàleg entre parròquies i Administració econòmica, que posa de manifest la relació fluida i d'ajuda que existeix des del bisbat vers les diverses parròquies.

AGENDA

- **Consell Presbiteral.** Dijous 15 novembre, al matí, a la Casa de l'Església. Serà la primera reunió del curs d'aquest òrgan format per preveres que assessora el bisbe.
- **Trobada d'Advent per a religiosos i religioses.** Dissabte 24 de novembre, de 10 a 14 h, a la Casa de l'Església, organitzada per la Delegació diocesana per a la Vida Consagrada.
- **Reunió dels delegats de Família i Vida de la CET.** El proper dissabte 17 novembre tindrà lloc a la Casa de l'Església aquesta reunió amb el bisbe Agustí, que és el responsable de la Conferència Episcopal Tarraconense per a la pastoral familiar.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Tt 1,1-9 / Sl 23 / Lc 17,1-6]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

13. ■ Dimarts [Tt 2,1-8.11-14 / Sl 36 / Lc 17,7-10]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, religiós franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, religiós jesuïta.

14. ■ Dimecres [Tt 3,1-7 / Sl 22 / Lc 17,11-19]. Sant Serapi, primer

màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

15. ■ Dijous [Flm 7-20 / Sl 145 / Lc 17,20-25]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

16. ■ Divendres [2Jo 4-9 / Sl 118 / Lc 17,26-37]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis

(1256-1303), verge cistercenca a Helfta.

17. □ Dissabte [3Jo 5-8 / Sl 111 / Lc 18,1-8]. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taurin, bisbe de Neocesarea (s. III); sant Iscle o Aciscle i santa Victòria, germans mrs. a Còrdova (303).

18. ■ Diumenge vinent, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Dn 12,1-3 / Sl 15 / He 10,11-14. 18 / Mc 13,24-32]. Sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.

Diumenge XXXII de durant l'any (B)

COMENTARI

Aquesta viuda pobra és la que ha donat més

Quan la Transfiguració apareixen Moisès —representant de la Llei— i Elies —representant dels Profetes—. Tot i ser profeta sense llibre propi, Elies és model de fidelitat al Senyor i de defensa dels pobres.

L'episodi del profeta i la viuda de Sarepta comença reclamant Elies *fer primer un panet per ell*, tot i que *a la viuda només li queda un grapat de farina i una mica d'oli* i la perspectiva és *morir de fam*. El missatge és clar: *No es buidarà el pot de farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra*.

Garantia? *Ho diu el Senyor*. Així el miracle de llibre del *no buidar-se el pot de farina ni abaxar-se l'oli de la gerra* actualitza el gran do del manà.

La carta-homilia als Hebreus, havent assenyalat la imperfecció radical de la primera Aliança (8,7-13) i la total ineficàcia del culte antic (9, 1-10), dedica la resta del cp. 9 a presentar l'eficàcia definitiva del sacrifici de *Crist* que *va ser ofert una sola vegada quan va prendre damunt seu els pecats de tots*. Si el seu sacrifici no hagués estat definitivament redemptor, caldria la seva repetició constant.

Amb el Culte nou del seu Sacerdoci *Crist* ha *entrat al cel mateix i s'ha presentat davant Déu per nosaltres*.

Jesús ha ensenyat que no hi ha primer Manament sense segon quan, a la pregunta *quin és «el primer» de tots els Manaments*, contesta afegint que *«el segon» és «Estima els altres com a tu mateix»*.

Ara dues perícopes es complementen amb la crítica al costum d'*ocupar els primers seients* (v. 38-39) i a la praxi de *devorar els béns de les viudes* (v. 40), per acabar fent la lloança de la *viuda pobra* (v. 41-44).

La primera crítica presenta un retrat cru dels *mestres de la Llei*, els escribes, especialistes i intèrprets oficials de la Llei, teòrics educadors de la fe del Poble, als qui *els agrada ocupar els primers seients*. De l'anàlisi Jesús en treu una consigna: *No us fieu dels mestres de la Llei*.

En contraposició Jesús se situa *assegut al temple però enfrontat a la sala del tresor* per lloar la viuda pobra que ha donat més de tots perquè ella, que ho necessita, ha donat tot el que tenia mentre que els altres han donat del que els sobrava.

I jo, què dono?

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 17,10-16)

En aquell temps el profeta Elies se n'anà a Sarepta. Quan arribà a l'entrada del poble hi havia allà una viuda que recollia llenya. Elies la cridà i li digué: «Porta'm, si et plau, una mica d'aigua per beure.» Mentre l'anava a buscar, Elies la tornà a cridar i li digué: «Porta'm, també, un tros de pa.» Ella respongué: «Per la vida del Senyor, el teu Déu, et juro que no en tinc gens. Només tinc un grapat de farina i una mica d'oli. Ara estava recollint aquests branquillons i anava a fer pa per a mi i per al meu fill. Ens el menjarem i després morirem de fam.»

Elies li respongué: «No tinguis por. Fes-ho tal com dius, però primer fes un panet per a mi i dona-me'l. Després ja en faràs per a tu i per al teu fill. Això diu el Senyor, Déu d'Israel: No es buidarà el pot de la farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra fins al dia que Senyor enviarà la pluja al país.» Ella va fer tal com Elies li havia dit, i durant molts dies, tant ella com la seva família van poder menjar: no es va buidar el pot de la farina ni s'abaixà l'oli de la gerra, tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies.

▶ Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor, que es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dona pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos.

El Senyor dona la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, és el teu Déu, / Sió, per tots els segles. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,24-28)

Crist no ha entrat en aquell santuari, a imatge del veritable, fet per mà d'homes, sinó que ha entrat al cel mateix, i s'ha presentat davant Déu per nosaltres. El gran sacerdot entra cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'ofrir moltes vegades, altrament hauria hagut d'anar sofrint la seva passió des de la creació del món. De fet no ha aparegut fins ara, a la fi dels temps, a oferir-se ell mateix una sola vegada, com a víctima per abolir el pecat. Els homes morim una sola vegada, i després de la mort ve el judici. Semblantment el Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar aquells qui esperen el moment de rebre'l.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 12,38-44) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús, estant assegut al temple, davant la sala del tresor, Jesús mirava com la gent hi tirava diners. Molts rics hi tiraven molt, però vingué una viuda pobra que hi tirà dues monedes de les més petites. Jesús cridà els deixebles i els digué: «Us dic amb tota veritat que aquesta viuda pobra és la que ha donat més de tots; els altres han donat del que els sobrava, però ella, que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia.»

▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 17,10-16)

En aquellos días, se alzó el profeta Elías y fue a Sarepta. Traspasaba la puerta de la ciudad en el momento en el que una mujer viuda recogía por allí leña. Elías la llamó y le dijo: «Tráeme un poco de agua en el jarro, por favor, y beberé». Cuando ella fue a traérsela, el volvió a gritarle: «Tráeme, por favor, en tu mano un trozo de pan». Ella respondió: «Vive el Señor, tu Dios, que no me queda pan cocido; sólo un puñado de harina en la orza y un poco de aceite en la alcuza. Estoy recogiendo un par de palos, entraré y prepararé el pan para mí y mi hijo, lo comeremos y luego moriremos». Pero Elías le dijo: «No temas. Entra y haz como has dicho, pero antes prepárame con la harina una pequeña torta y tráemela. Para ti y tu hijo la harás después. Porque así dice el Señor, Dios de Israel: «La orza de harina no se vaciará, la alcuza de aceite no se agotará, hasta el día en que el Señor conceda lluvias sobre la tierra». Ella se fue y obró según la palabra de Elías, y comieron él, ella y su familia. Por mucho tiempo la orza de harina no se vació ni la alcuza de aceite se agotó, según la palabra que había pronunciado el Señor por boca de Elías.

▶ Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

El Señor mantiene su fidelidad perpetuamente, / hace justicia a los oprimidos, / da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos. / El Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 9,24-28)

Cristo entró no en un santuario construido por hombres, imagen del auténtico, sino en el mismo cielo, para ponerse ante Dios, intercediendo por nosotros. Tampoco se ofrece a sí mismo muchas veces como el sumo sacerdote, que entraba en el santuario todos los años y ofrecía sangre ajena. Si hubiese sido así, tendría que haber padecido muchas veces, desde la fundación del mundo. De hecho, él se ha manifestado una sola vez, al final de los tiempos, para destruir el pecado con el sacrificio de sí mismo. Por cuanto el destino de los hombres es morir una sola vez; y después de la muerte, el juicio. De la misma manera, Cristo se ofreció una sola vez para quitar los pecados de todos. La segunda vez aparecerá, sin ninguna relación al pecado, para salvar a los que lo esperan.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 12,38-44) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús, estando sentado enfrente del tesoro del templo, observaba a la gente que iba echando dinero: muchos ricos echaban mucho; se acercó una viuda pobre y echó dos moneditas, es decir, un cuadrante. Llamando a sus discípulos, les dijo: «En verdad os digo que esta viuda pobre ha echado en el arca de las ofrendas más que nadie. Porque los demás han echado de lo que les sobra, pero esta, que pasa necesidad, ha echado todo lo que tenía para vivir».